

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-111)

Dec (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....15
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 88)

533. த்ரிவிக்ரம:

மூன்று வேதங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்பவன். இப்படியாக இவனது மஹாமஹிமை உள்ளதால், வேதங்கள் அனைத்திற்கும் இவனே பொருளாக உள்ளான் என்பது விளங்கும்படியாக இருப்பவன். முனிவர்களால் மூன்று என்றால் மூன்று வேதங்கள் என்றே கூறப்பட்டன. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- யஜூர் - ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி - யாரைக் குறித்து அனைத்து வேதங்களும் ஒரே குரலில் முழங்குகின்றனவோ
- ஸ்ரீமத்பாகவதம் (2-5-15) - நாராயணபரா வேதா: - வேதங்களால் பேசப்படுபவன் நாராயணனே ஆவான்

534. மஹர்ஷி:

இப்படியாக வேதத்தைத்தான் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணவல்ல கபில மஹரிஷியானவன்.

- கபில த்யான ச்லோகம் - ச்ருதீ: ருகாத்யா: வக்த்ரேப்ய: ப்ரோத்கிரந்தமத: ஸ்மரேத் - ருக் முதலான மூன்று வேதங்களையும் தனது வாய்மொழியால் உரைப்பவனை எப்போதும் த்யானிக்கக் கடவன்
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (5-2) - ருஷிம் ப்ரஸூதம் கபிலம் மஹாந்தம் - கபிலர் பிறப்பிலேயே ரிஷியாக (தத்வ தர்சியாக) இருந்தார்

- ஸாங்க்யஸ்ய வக்தா கபில: பரமர்ஷி: ஸ உச்யதே - அவரே ஸாங்க்ய தர்சனத்தை உபதேசம் செய்தவர், மஹரிஷி என்று போற்றப்படுபவர்

535. கபிலாசார்ய:

கபிலாசார்யர் என்று மிகவும் ப்ரஸித்தமாக விளங்கியவன். பழுப்பு நிறம் கொண்டவர். அவரை த்யானிப்பது எப்படியென்றால் - நிர்தூமாங்காரவர்ணாபம் சங்கபத்மாசஷ ஸுத்ரிணாம் - யார் புகையற்ற நெருப்பு போன்று ப்ரகாசத்துடன் உள்ளாரோ, யார் தனது கைகளில் சங்கம் பத்மம் போன்ற ஜப மணி மாலைகளை வைத்துள்ளாரோ - என்று ஆகும். அவருடைய மந்த்ரவர்ணனம் - ஸம்வித்ப்ரகாசநாய - யார் தனது ஸாங்க்யத்தை ப்ரகாசம் அடையச் செய்கிறாரோ - என்பதாகும்.

536. க்ருதஜ்ஞ:

தன்னுடைய விஷயத்தில் அபராதம் செய்த ஸகரபுத்திரர்களின் பொருட்டு, அவர்களுடைய புத்திரனாகிய அம்சுமான் தன்னை வணங்கி ப்ரார்த்தனை செய்ய, அதனி ஏற்றுக் கொண்டவன். விஷ்ணுபுராணம் - கபிலமுபகம்ய பக்திநம்ரஸ்ததா துஷ்டாவ ஸ சைவம் பகவாநாஹ - கபிலரை அம்சுமான் கிட்டிநின்று, மிகவும் மரியாதையுடன் வணங்கித் துதித்தான். அப்போது அவர் உரைக்கத் தொடங்கினார். விஷ்ணுபுராணம் - வரம் வ்ருஷ்ணிவ - வேண்டும் வரம் கேட்பாயாக என்று அம்சுமானிடம் உரைத்தார்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 111)

மேலும் ஆழ்ந்த உறக்கம், மது அருந்திய நிலை, மயக்கம் போன்ற நிலைகளில் வேறு எந்த விஷயத்தையும் வெளிப்படுத்தாமல் ஞானம் என்பது தன்னை மட்டுமே வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளது என்று முன்பு நீங்கள் கூறியது போன்று உரைக்க இயலாது; காரணம் இது போன்று உரைத்தால், இருக்கின்றதான ஒரு வஸ்து உணரப்படவில்லை என்ற விரோதம் மூலம் மறுக்கப்படும். நீங்கள் கூறுவது போன்று உறக்கம் முதலான நிலைகளில் ஞானம் தொடர்ந்து செயல்பட்டபடி இருந்து, அனுபவங்கள் உண்டாகிக் கொண்டே இருக்கும் என்றால், அந்த நிலைகளில் இருந்து தெளிந்து எழுந்த பின்னர், அந்த அனுபவங்கள் மீண்டும் நினைவிற்கு வரவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் அது போன்று நினைவுகள் திரும்புவதில்லை என்பதே நம்மால் காணக்கூடியதாக உள்ளது. (மயக்கத்தில் இருந்து தெளிந்த ஒருவன் “எனக்கு என்ன ஆயிற்று?” என்று கேட்பதை நாம் காண்கிறோம்). இதற்கு மறுப்பாக நீங்கள் (பூர்வபகஷி) ஒரு கேள்வி கேட்கலாம் - நாம் அனுபவம் மூலம் உணர்கின்ற வஸ்துக்கள் அனைத்தையும் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற விதிமுறை ஏதும் இல்லை; இது போன்ற விதிமுறை உள்ளதை நாம் காண்பதும் இல்லை; இவ்விதம் விதிமுறை உள்ளது என்றால் அந்த நினைவுகளின் இன்மை என்பது எவ்வாறு நமது அனுபவம் இன்மையை உறுதியாக்க இயலும்? இதற்கு விடை அளிப்போம்; அனைத்து நினைவுகளையும் அழிக்கக்கூடிய வலிமையான காரணங்களாக உள்ள உடல் அழிதல் போன்ற காரணங்கள் ஏதும் இல்லை என்றால், “நினைவுகள் இல்லை (எனக்கு ஞாபகம் இல்லை என்பது போன்ற சொற்கள்)” என்பது, அனுபவம் ஏற்படவில்லை என்பதையே உணர்த்துகிறது (அதாவது ஓர் அனுபவம் ஏற்பட்ட பின்னர் அது நிச்சயமாக நினைவில் நின்றபடியேதான் இருக்கும். இதற்கு விதிவிலக்கு உடல் அழிந்துபோதல் போன்ற காரணங்களாகும். இது போன்று ஏதும் நிகழவில்லை என்றபோதிலும் நினைவில் இல்லை என்றால், அந்த அனுபவமே ஏற்படவில்லை

என்று கருத்து). அனுபவம் ஏற்படவில்லை என்பது “ஞாபகத்தில் இல்லை” என்ற நிலை மூலம் மட்டுமே நிரூபணம் ஆவதில்லை; தூக்கத்தில் இருந்து விழித்து எழுந்த ஒருவன் தனக்கு அதுவரை ஏற்பட்ட ஏதும் ஞாபகம் இல்லை என்று கூறுவதன் மூலமும் ஸித்திக்கிறது. இதற்கு நீங்கள் (பூர்வபக்ஷி) - அனுபவம் நிச்சயமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது; உறங்கி எழுந்த பின்னர் உறக்கத்தில் உண்டான அனுபவத்துடன் தொடர்புடைய வஸ்துக்களின் ஸம்பந்தம் என்பது, விழித்து எழுந்த பின்னர் கிட்டாமல் உள்ளதாலும் (அதாவது உறக்கத்தில் கண்ட வஸ்துக்களை விழித்த பின்னர் காண்பதில்லை அல்லவோ), உறக்கத்தில் உள்ள “நான்” என்ற நிலை விழித்தவுடன் நீங்குவதாலும், அந்த அனுபவம் ஏற்படவில்லை என்று கூற இயலாது - என்று வாதம் செய்யலாம். இதனை ஏற்க இயலாத காரணம் - ஒரு பொருளைப் பற்றிய அனுபவம் ஏற்படாமல் இருப்பதும், மற்றொரு பொருள் இல்லாமல் இருப்பதும் சேர்ந்து, மூன்றாவதாக உள்ள ஒரு பொருள் பற்றிய ஞாபகம் ஏற்படாமல் இருப்பதற்குக் காரணமாகமாட்டாது (அதாவது கடம் என்பது எப்படி இருக்கும் என்றே தெரியாது, படம் என்பது இல்லவே இல்லை என்று வைத்துக்கொள்வோம். இவை இரண்டு காரணங்களால், நாம் ஒருவனின் பெயரை நினைவிற்குக் கொண்டுவர இயலவில்லை என்று கூறமுடியாது அல்லவா). மேலும், உறக்கம் உள்ளிட்ட நிலைகளிலும் “நான்” என்ற அஹங்காரம் தொடர்ந்தபடியேதான் உள்ளது என்பதை நாம் மேலே கூற உள்ளோம்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 111)

சரமச்சீலோகம் உபாயத்தை விதிக்கவில்லை என்பதற்கான மறுப்பு

மூலம் - சரணம் வ்ரஜ என்கிற இது இமமர்த்தம் ஜாநீஹி என்கிற மாத்ரமாய் ஒரு கர்த்தவ்யோபாயவிதியரமன்றிக்கே யொழிந்தாலோவென்னில், இது சப்தஸ்வாரஸ்ய விருத்தம்.

ப்ரபத்திம் தாம் ப்ரயுஞ்ஜீத ஸ்வாங்கை: பஞ்சபிராவ்ருதாம்

இத்யாதிகளான ஸபரிகர ஸ்புடதர ப்ரபத்திவிதிகளோடும் விரோதிக்கும், ஈச்வரன் மோக்ஷோபாயமென்கிற இவ்வளவே இங்கு வக்தவ்யமாய் மோக்ஷாதிகாரிக்கு விதேயாந்தரமின்றிக்கே ஒழிந்தால் இவ்விடம் ப்ரஸ்துதமான பக்தியோகத்துக்கு அபேக்ஷிதமான தத்த்வோபதேசமாத்ரம்.

விளக்கம் - கீதை (18-66) - சரணம் வ்ரஜ - சரணம் புகுவாயாக - என்பதான வாக்கியம் "ஸர்வேச்வரணே சரணம் அடையத்தக்கவன் என்னும் உண்மையை அறிவாயாக" என்ற ஞானத்தை மட்டுமே அளிக்கிறது என்றும் இந்த வரியில் பின்பற்றவேண்டிய உபாயத்தைக் விதிக்கின்ற கருத்தும் ஏதும் இல்லை என்றும் சிலர் கூறுவர்; இந்த வாதம் இந்தப் பதங்களின் உண்மையாய் பொருளுக்கு விரோதமாக உள்ளதாகும். மேலும் இந்த வாதம், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (28-10) - ப்ரபத்திம் தாம் ப்ரயுஞ்ஜீத ஸ்வாங்கை: பஞ்சபிராவ்ருதாம் - ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தியைச் செய்யக்கடவன் - போன்ற வரிகளின்படி கூறப்படுவதான, அங்கங்களுடனே இயற்றப்படவேண்டும் என்று தெளிவாக விதிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தி விதிகளோடு விரோதமாகவே உள்ளதாகும். சரமச்சீலோகம் என்பது ஸர்வேச்வரணே மோக்ஷ உபாயம் என்றும், மோக்ஷத்தை விரும்பும் அதிகாரிக்கான எந்தவிதமான செயல்பாடுகளும் இங்கு கூறப்படவில்லை என்றும் சிலர் கூறுவர்; இவ்விதம்

கொண்டால் சரமஸ்லோகம் என்பது பக்தியோகத்திற்கான தேவை என்ன என்பதை விளக்குவது மட்டுமே என்றாகிறது (அதாவது ப்ரபத்தி குறித்து இதில் கூறப்படவில்லை என்றாகிறது. இது பொருந்தாது).

தன்னுடைய முயற்சி நீங்குதல் என்பதே ப்ரபத்தி என்பதற்கான மறுப்பு

மூலம் - இங்கு தத்தவஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வ வ்யாபார நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்தியாய் ஸர்வதர்ம ஸ்வரூப த்யாகமாத்ரம் ஸாத்யமாக விதிக்கப்படுகிறதென்பார்க்கு நிவ்ருத்திரூபமேயாகிலும் ஸாத்யமாக விதிக்கப்பட்ட ஸர்வதர்மத்யாகந்தான் ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வ வ்யாபாரமாகையாலே ஸ்வவசன விரோதமும் ஸாங்கப்ரபத்தி விதாயகமான வாக்ய விரோதமும் வரும்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி என்பது தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள முயலாமல் இருக்கை என்றும், அதனைக் கைக்கொள்ள அனைத்து தர்மங்களையும் (உபாயங்களையும்) கைவிடுதல் என்பதே விதிக்கப்பட்டது என்றும் சிலர் கூறுவர். இதற்கு பதில் கூறுவோம். அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிடுதல் என்பதே ஒரு செயல் என்பதையும், இந்தச் செயல் என்பது தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகச் செய்யப்படுவது என்றும் அல்லவோ ஆகிறது? இதனால் அவர்கள் கூறும் கருத்தான “தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள முயலாமல் இருக்கையே ப்ரபத்தி” என்பதற்கு முரண்பாடு உண்டாகிறது. மேலும் இவ்விதம் கொண்டால் மேலே கூறப்பட்டதான “ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தியைச் செய்யக்கடவன்” என்னும் விதிவாக்கியத்துடன் முரண்பாடு உண்டாகும்.

ப்ரபத்தி விதிக்கப்படுவதாகக் கொண்டால் ஈச்வரனின் ஸ்வபாவத்திற்கு விருத்தம் என்பதற்கான மறுப்பு

மூலம் - ப்ரபத்திக்கு ஸாதநத்வமாதல் ஸித்தஸாதந ஸஹகாரித்வமாதல் கொள்ளில் ஸித்தோபாயமான ஈச்வரனுடைய ஏகத்வம் ஸித்தத்வம் பரமசேதநத்வம் பரமகாருணிகத்வம் ஸர்வசக்தித்வம் நிரபேக்ஷத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்களுக்கு விருத்தமாமென்னும் ப்ரஸதங்கள் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி விரோத வ்யாப்திகுந்யத்வாதி தோஷங்களாலே தர்க்கமாஸங்கள். இவற்றை ஸத்தர்க்கங்களாக நினைக்கில் உபாஸநத்துக்கு இசைந்த ஸாதநமாவாதிகளிலும் இப்ப்ரஸதங்கள் வரும்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தியை (மோக்ஷ) உபாயமாகவோ அல்லது ப்ரபத்தியானது ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானுக்கு உதவுவதாகவோ கொண்டால் -

ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் மட்டுமே உபாயம், அவனே ஸித்தமான உபாயம், அவன் கருணை மிகுந்தவன், அவன் எதனையும் செய்யும் வல்லமை கொண்டவன், மற்ற யாருடைய உதவியையும் எதற்கும் எதிர்பாராதவன் - போன்ற ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபங்களுக்கு விரோதம் உண்டாகும் என்று சிலர் வாதாடலாம். இவர்களுடைய இந்த வாதங்கள் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விரோதமாக உள்ளன. இவர்களின் வாதம் எந்தக் கருத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இல்லை. இவர்களுடைய இத்தகைய வாதங்கள் வெறும் தர்க்கவாதங்களாகத் தோன்றுகின்றன அல்லாமல், பொருத்தமான வாதங்களாகத் தோன்றவில்லை. இவ்வாதங்களை சரியானவை என்று ஏற்றுக் கொண்டால், உபாஸனைக்குத் துணையாக உள்ள அங்கங்கள்கூட அவசியம் அற்றது என்றே தேறிவிடும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 67)

212. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம் ப்ரம்சஸம்பாவனையாலே “சரீரே ச”
என்கிறபடியே பயஜநகம்.

அவதாரிகை - அத்தை உபபாதிக்கிறார் (உத்க்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “ஓத்தது ஆகாது” என்று கூறியதை மேலும்
விளக்கும் பொருட்டு தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆபிஜாத்யாதிகளாலே அஹங்கரித்து நசிக்கைக்குறுப்பாகையாலே
அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்து ப்ரம்சம் பண்ணிற்று
அதஸ்மிந் தத்புத்தியாலே என்னுமிடந்தோற்ற (உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம்)
என்கிறார். (ப்ரம்ச ஸம்பாவனையாவது) - உபாயாந்தரங்களி லந்வயத்தாலே
அநந்யோபாயத்வமாகிற வதிகாரத்தினின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு
யோக்யமாயிருக்கை. (சரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம்) என்றது. “காலேஷ்வபிச
ஸர்வேஷு” என்று தொடங்கி, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு
யோக்யங்களாகையாலே பயஹேதுக்களான வற்றைச் சொல்லிவருகிற
வடைவிலே அவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக, “சரீரேச வர்த்ததே மே
மஹத்பயம்” என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப யாதாத்மய வித்துக்களாய்
உபாயாந்தரகந்தாஸஹரா யிருக்கு மதிகாரிகளுக்கு இது இருக்கவிருக்க
என்செய்யத் தேடுகிறதோ! என்னும் பயத்தை விளைக்குமதா யிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - உயர்ந்த பிறவி போன்ற பலவற்றால் அஹங்காரம் கொண்டு, ஆத்மா
ஸ்வரூபம் அழிவதற்குக் காரணமாக இந்தச் சரீரம் உள்ளது; ஆகவே தாழ்ந்ததாக

உள்ள இந்தச் சரீரம், மிகவும் உயர்ந்தது என்று எண்ணி கேள்வி கேட்கப்பட்டது (சூர்ணை 210). உயர்வாக இல்லாத ஒன்றை உயர்ந்தது என்று எண்ணிய காரணத்தால் மட்டுமே இந்தக் கேள்வி கேட்கப்பட்டது என்பதை உணர்த்தும்விதமாக “உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம்” என்றார். ” ப்ரம்ச ஸம்பாவநை” என்பது என்ன? கர்மம், ஞானம், பக்தி போன்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுவதன் காரணமாக, மற்ற உபாயங்களில் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதான தகுதி தனக்கு உள்ளதாக எண்ணி மயங்குகிறான்; இதற்குக் காரணமாக சரீரம் உள்ளது (அதாவது உயர்ந்த பிறவியில் பிறந்த ஒருவன், தனக்குத் தகுதி இல்லாத பல உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள முயல்வான் என்று கருத்து) “சரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம்” என்பதால் என்ன கூறப்படுகிறது? ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு - அனைத்து காலங்களைப் பார்த்தாலும், புண்ணியமான இடங்களைப் பார்த்தாலும், எனது சரீரத்தைப் பார்த்தாலும் எனக்கு அச்சம் ஏற்படுகிறது - என்று தொடங்கி, மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளத் தகுதி உள்ளவை என்பதாலேயே ஒரு சில காரணங்களைக் காணும்போது பயம் ஏற்படுகிறது என்று கூறப்பட்டது; இவற்றுள் மிகவும் முக்கியமான காரணம் அல்லது முதன்மையான காரணம் என்று - சரீரேச வர்த்ததே மே மஹத்பயம் - சரீரத்தைக் காணும்போது எனக்கு மிகவும் அச்சம் ஏற்படுகிறது - என்று கூறப்பட்டது; இதன் மூலம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் எத்தகையது என்பதை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களாகவும், மற்ற உபாயங்கள் எதனையும் சற்றும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ளவர்களாகவும் இருப்பவர்களுக்குக்கூட, “இந்தச் சரீரம் தொடரத்தொடர என்ன ஆகுமோ?”, என்று அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதாக இந்தச் சரீரம் உள்ளது என்று கருத்து.

213. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேணும்.

அவதாரிகை - இன்னமு மிதுக்கொரு தோஷமருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும் ஒரு தோஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அதுக்கு) என்று - கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்) என்றது -

பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளில் வந்தால் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி, பிறர் செய்கிறது கண்டநுகரித்துக் கற்கவேண்டுமென்றபடி.

விளக்கம் - “அதுக்கு” என்ற பதம் கடந்த சூர்ணைகளில் கூறப்பட்ட பிறவியை உணர்த்துகிறது. “ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்” என்பது என்ன? பாகவதர்களுக்கு ஏற்ற கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்னும்போது, தனது அடிமைத்தனத்திற்கே உரிய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான தாழ்மை உண்டாகவேண்டும்; அவற்றை மற்ற பாகவதர்கள் செய்வதைப் பார்த்து, கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் (அதாவது இத்தகைய தாழ்வு என்ற சிந்தனை இயற்கையாகவே இவனுக்கு இருப்பதில்லை, மேலும் இந்தத் தாழ்வு தனக்கு உள்ளதாக ஒரு சிலர் போலியாகக் காட்டிக்கொள்ளக்கூடும். இந்தக் காரணங்களால் தோஷம் உள்ளது என்றுகருத்து).

214. அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை.

அவதாரிகை - ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோஷாபாவத்தை யருளிச் செய்கிறார் (அபக்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டதற்கு மாறாக உள்ளதான, “இந்தப்பிறவி தாழ்ந்தது” என்று மயங்கிய பிறவிக்கு, மேலே கூறப்பட்ட தோஷங்கள் இல்லை என்று அருளிச்செய்கிறார் (அதாவது பிறப்பாலும், ஞானத்தாலும் உண்மையாகவே உயர்ந்து காணப்படும் ஒரு பிறவியை தாழ்ந்ததே என்று எண்ணிக் கொள்பவர்களுக்கு இந்தத் தோஷம் இல்லை).

வ்யாக்யானம் - ஆபிஜாத்யாதிகளால் வருமஹங்கார யோக்யதை யின்றிக்கே சேஷத்வாநு கூலமாயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை அபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததும் அதஸ்மிம்ஸ்தத் புத்தியென்னுமிடந் தோற்ற (அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம்) என்கிறார். (இரண்டு தோஷமுமில்லை) என்றது ப்ரம்ச ஸம்பாவநையாலே வரும் பயாஜநகத்வமும் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகையுமாகிற தோஷத்வயமுமில்லை யென்றபடி.

விளக்கம் - உயர்ந்த பிறவி, ஆசாரம் போன்றவற்றால் ஏற்படக்கூடிய அஹங்காரம் உண்டாவதற்கு வழி இல்லாமல், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான அடிமைத்தனத்துடன் இருந்தால், அந்தப் பிறவி உண்மையிலேயே உயர்ந்த ஒன்றே ஆகும். ஆனால் அப்படிப்பட்ட பிறவியைத் தாழ்ந்த ஒன்றாக எண்ணுதல் என்பதும் தவறான ஞானம் என்பதை உணர்ந்தும்விதமாக “அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம்” என்றார். ” இரண்டு தோஷமுமில்லை” என்பது என்ன? கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட நழுவுதல் என்பதற்குக் காரணமாக உள்ள பயத்தை ஏற்படுத்துவதும், ஸ்வரூபத்துடன் கூடியதான தாழ்வை எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் என்பதான இரண்டு தோஷங்களும் இல்லை என்று பொருள் (அதாவது தனக்குத் தகுதி இல்லாத உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதால் தான் நழுவிவிடுவோமோ என்னும் அச்சம் மற்றும் தன்னுடைய தாழ்வை விண்ணப்பிக்க வேண்டும்படியான நிலை ஆகிய இரண்டும் இவர்களுக்கு இல்லை).

215. நைச்யம் ஜன்மஸித்தம்.

அவதாரிகை - ப்ரம்சலம்பாவநையன்றோ இல்லாதது, நைச்ய பாவநையில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நைச்யம் ஜந்ம ஸித்தம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ”நமக்குத் தகுதி அல்லாத உபாயங்களைக் கைக் கொள்கிறோம்” என்ற அச்சம் அல்லவோ தாழ்ந்த பிறவிகளுக்கு இல்லாத ஒன்றாக உள்ளது? தாழ்வை எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணம் கூடவா அவர்களுக்கு இயற்கையில் இல்லை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளுக் குறுப்பான தாழ்ச்சி பிறந்துடைமை யாயிருக்கையாலே பாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடையா யிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து, அவர்களுக்கு ஏற்றபடி நடத்தல் என்பது போன்ற செயல்களுக்குக் காரணமான தாழ்ச்சி என்பது இவர்களுக்கு (தாழ்ந்தவர்கள் என்று தவறாக மயங்கிய உயர்ந்தவர்கள்) பிறவியிலேயே ஏற்பட்ட ஒன்று; ஆகவே இவர்களின் தாழ்ச்சி என்பது நீரை மேட்டிலிருத்து பள்ளத்திற்கு

பாயச்செய்வது என்னும் செயல் எளிதாக உள்ளது போன்று, இவர்களுக்கு எளிதாகவே அமைந்துவிடும்.

216. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை கூறிவந்ததை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகையால்) என்றது, இப்படி அது ஸதோஷமும் இது நிர்தோஷமுமாகை யாலென்றபடி. (உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்) என்றது, சேஷத்வோசிதமாய்க் கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற விந்த ஜந்மமே ததநுசித ஜந்மத்தைப்பற்ற ச்ரேஷ்டமென்றபடி.

விளக்கம் - "ஆகையால்" என்பதன் மூலம் பிறப்பினால் கூறப்படும் உயர்வு என்பது தோஷம் கொண்டது என்றும், பிறப்பினால் தாழ்ச்சி என்று கூறுவதும் தோஷம் கொண்டது என்றும் உள்ளதன் காரணமாக - என்று உணர்த்துகிறார். "உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்" என்பது என்ன? (கடந்த வரியில் உள்ள "உள்ளதன் காரணமாக" என்று தொடங்கிப் படிக்கவும்) அடிமைத்தனத்துடன் கூடியதாக, உண்மையாகிய உயர்பிறவி என்றுள்ள தாழ்ந்த குலத்தில் பிறத்தல் என்பது இப்படிப்பட்ட மேன்மை அற்றதான உயர்ந்த குலத்தில் பிறப்பதைக் காட்டிலும் சிறந்தது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 77)

முதற்பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி

பரிவதில் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - முதல் திருவாய்மொழியிலே, அவன் ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாயிருக்கிறபடியைத் தாம் அநுபவித்தார்; இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே, இப்படி பரனானவனை பஜியுங்கோள் என்கிறார்; அநந்தரம், பஜநத்துக்குறுப்பாக அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அருளிச் செய்தார்; அதுக்குறுப்பாக அவனுடைய அபராதஸஹத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; அதுக்குறுப்பாக சீலவானென்றார். இவையெல்லாம் உண்டானாலும் பசையில்லையிறே பரிமாற்றத்திலே அருமை தட்டியிருக்குமாகில் என்ன; அது வேண்டா, ஸ்வாரதன் என்கிறார்.

விளக்கம் - கீழே உள்ள ஐந்து திருவாய்மொழிகளில் பல குணங்களை அருளிச்செய்தார். இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஸ்வாராததை அல்லது ஸ்வாராதத்வம் என்பதான “ஆராதனை செய்வதற்கு எளியவன்” என்பதை, கேள்விபதில் முறையில் விளக்குகிறார். முதல் திருவாய்மொழியில் அனைவரையும் விட ஸர்வேச்வரன் மிகவும் உயர்ந்தவனாக உள்ளதை அநுபவித்தார்; இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் இவ்விதம் உயர்ந்தவனாக உள்ள அவனை வழிபடுங்கள் என்றார்; அடுத்து, அவ்விதம் வழிபடுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள அவனது எளிமை (ஸௌலப்யம்) உள்ளது என்றார்; வழிபடுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்கின்ற தன்மையை அடுத்ததாக அருளிச்செய்தார்; அதற்கு

ஏற்றபடியாக உள்ள அவனது சீல குணத்தை அடுத்து அருளிச்செய்தார். இவை அனைத்தும் இருந்தாலும், ஆராதனை செய்வதற்கு மிகவும் அரிய வஸ்துவாக இருந்தால் எந்தப் பயனும் இல்லை அல்லவோ என்று கேட்க, “அந்த ஐயம் வேண்டாம், எளிமையாக ஆரதிக்கத்தக்கவன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே, “அயோக்யன்” என்று அகன்ற இவரைப் பொருந்த விட்டுக்கொண்ட இதுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநம் கண்டிலோமீ! பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளுகிறதுதான் ஒரு பரிமாற்றத்துக்கிறே. அதில், சஷுத்ரனான இவனாலே சஷுத்ரோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்துத் தலைக்கட்டப் போகாமையாலே, ஸர்மஸாரியான இவனாலே நேர்கொடு நேராய் ஆச்ரயித்துத் தலைக்கட்டவெண்ணாதபடி அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கையாலும், இவனிட்டது கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாதபடி பரிபூர்ணனாகையாலும், இவ்விரண்டுக்கும் அடியாக ஸ்ரீய:பதியாயிருக்கையாலும், இவன் அவனை ஆச்ரயிக்கை என்றொரு பொருளில்லையீ என்ன? அது வேண்டா, அப்படிகளடைய ஆச்ரயணத்துக்கு உறுப்பு, இவன் தன் ஸ்வரூப லாபத்துக்கு உறுப்பாகக் கிஞ்சித்தகரிக்கும் இதுதான் தன்பேறாக நினைத்திருக்கும்; இதுக்கு மேற்படத் தனக்கு வேறான்று தேடவேண்டாதபடி எல்லாம் கைப்புகுந்திருப்பானொருவனாகையாலும், இவன் இட்டது கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாதபடி பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே, இவன்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு முகங்காட்டுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலும், ஸ்ரீய:பதியாகையாலே ஸுசீலனாயிருக் கையாலும், இதர ஸமாச்ரயணம்போலே பகவத்ஸமாச்ரயணம் அருமைப்பட்டிராது. இனி, இதுதன்னிலே இழியவே, விரோதிகளடங்கலும் நசிக்கும்; ஆச்ரயணாந்தான் க்லேச ரூபமாயிருக்கையன்றியே போகரூபமாயிருக்கும்; இவனுக்கு வருந்தி ஒன்றும் தேடவேண்டாதபடி பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும்; பகவத்ஸமாச்ரயணமாகையாலே ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்கமில்லை; த்ரவ்யநியதி, காலநியதி, அதிகாரிநியதி இல்லை; இப்படி யிருக்கையாலே ஆச்ரயணம் ஸுகரம்; ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - கீழில் உள்ள திருவாய்மொழிகளில் இவர் தன்னை “அயோக்யன்” என்று கூறிக்கொண்டார்; அதனால் நம்மை விட்டு அகல முனைந்தார்; அப்படிப்பட்ட இவரை (இவரை என்றதன் மூலம் உலகில் உள்ள அனைத்து சேதநர்களும் கூறப்படுகின்றனர்) நாம் நம்முடன் சேர்த்துக்கொண்டோம்; இதனால் நமக்கு

என்ன பயன் வந்தது - என்று ஸர்வேச்வரன் சிந்தித்தான். ஆனால் இவரைத் தன்னுடையவர் என்று சேர்த்துக் கொண்டதன் மூலம், தன்னைத் தாழ்ந்தவர் என்று எண்ணிய ஆழ்வாரை சேர்த்துக் கொண்டதால், இதனைக் காணும் அனைவரும் இவனுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தைக் கண்டு வியந்து, இவனிடம் அண்டி நிற்பார்கள் என்பதே பயன் அல்லவோ என்று கூறலாம். அப்படி உள்ளபோது ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்தில், “நமக்கு என்ன பயன் வந்தது” என்ற சந்தேகம் ஏன் எழுந்தது? மிகவும் தாழ்ந்த இந்த மக்களால், மிகவும் அற்பமான பொருள்கள் மூலம், ஸர்வேச்வரனாகிய நாம் நம்முடைய ஸௌசீல்ய குணத்தை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் ஆரதிக்கப்படுவோம் என்றும், நம்மை இவர்கள் அண்டுவார்கள் என்றும் எண்ணினான். ஆனால் எவ்விதம் இவன் எண்ணம் கைகூடாமல் போகவே இவ்விதம் சந்தேகம் கொண்டான். இதற்கு ஒரு சமாதானம் உரைக்கக்கூடும்; அதாவது ஸம்ஸாரியான சேதநன் ஸர்வேச்வரனை முற்றிலுமாக அண்டி நின்று அவனுக்கு ஏற்றபடியான வஸ்துக்களைச் சமர்ப்பிக்க எண்ணலாம்; ஆனால் அத்தகைய செயல் ஏன் நிறைவேறுவது இல்லை என்றால் - ஸர்வேச்வரன் பரிபூர்ணன் என்றும், நாம் அளித்தா அவனுக்கு ஏதேனும் சேரப்போகிறது என்றும் - ஸம்ஸாரிகள் எண்ணிக் கொள்வதால் ஆகும்; மேலும் ஸம்ஸாரிகளான நாம் இடுவதைக் கொண்டு அவன் திருப்தி அடையவேண்டிய அவசியம் அவனுக்கு இல்லை, அவன் அனைத்தும் உள்ளவன் என்று எண்ணுவதால் ஆகும்; மேலும் இந்தத் தன்மைகள் (பரிபூர்ணன், அவாப்தஸமஸ்தகாமன்) ஸர்வேச்வரனுக்கு எப்படி உண்டானது என்றால், பெரியபிராட்டியின் நாயகனாக உள்ளதால் என்னும்போது ஆகும் - என்று எண்ணுகிறார்கள். இவ்விதம் அவர்கள் எண்ணுவது சரியே அல்லவோ? அப்படி உள்ளபோது அவர்கள் ஸர்வேச்வரனுக்குத் தங்களால் இயன்றவற்றை அளித்து, அவனை அண்டி நிற்பதற்கு இயலாத அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன் அனைத்தையும் நிரம்பப் பெற்றவன்; அனைத்து விருப்பங்களும் கைக்கூடப்பெற்றவன்; பெரியபிராட்டியின் நாயகன் போன்ற பல தன்மைகளைக் கொண்டதன் காரணமாகவே பலராலும் அண்டுவதற்கு ஏற்றவனாக உள்ளான் என்றே கொள்ளவேண்டும், ஏன்? சேதநன் தனது ஸ்வரூப லாபத்திற்காக இவ்விதம் தொண்டுகள் செய்வான்; இவற்றை ஸர்வேச்வரன் தனது பேறு என்று எண்ணியிருப்பான். ஸர்வேச்வரனுடைய - அனைத்தையும் கொண்டவன், அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவன், பெரியபிராட்டியின் நாயகன் என்னும் தன்மைகள் - எவ்விதம் அவனை அண்டுவதற்கு ஏற்றவனாகச் செய்கின்றன என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். தன்னிடம் அனைத்தும்

உள்ளதால், அவற்றைக் காட்டிலும் தனக்கு வேறு ஏதும் வேண்டாதபடி உள்ளதால், அவர்கள் அளிப்பது அற்பமான இருந்தாலும் ஏற்பான்; அனைத்தும் பரிபூர்ணமாக உள்ளவன் என்பதால், அவர்கள் இட்டதை ஆராய்ந்து பார்த்த பின்னரே திருப்தி அடையவேண்டாதபடி, முதலிலேயே மனநிறைவுடன் உள்ளான்; ஆகவே அவர்கள் அளித்ததை மட்டுமே கொண்டு தன்னை வெளிப்படுத்துகிறான்; பெரியபிராட்டியின் நாயகனாக உள்ளதால் அவளுடைய ப்ரஜைகளான சேதநர்களிடம் ஸௌசீல்யம் வெளிப்படுகிறது. ஆகவே மற்ற தெய்வங்களை அண்டுவது போன்று மிகவும் கடினப்பட்டு ஸர்வேச்வரனை அடைய வேண்டிய அவசியம் இராது. இதனையே (1-6-1) - புகைபூவே என்று உரைக்க உள்ளார்.

இப்படியாக உள்ள இவனை அண்டினால் என்ன பயன் என்பதை அடுத்து அருளிச் செய்கிறார். விரோதிகள் அடங்கி, வினை அழிந்துபோகும் என்பதை (1-6-10) - கடிவார் தீய வினைகள் நொடியாருமளவைக்கண் - என்பதிலும், (1-6-8) - வல்வினை மாள்வித்து - என்பதிலும் கூறுகிறார்; மற்ற தெய்வங்களை அடைவது போன்று வருத்தம் இல்லாமல் சுகமாக இருக்கும் என்பதை (1-6-5) - உள்கலந்தார்க்கோரமுது - என்றும், (1-6-6) - அமுதிலுமாற்றவினியன் - என்றும் உரைக்கிறார்; இவனுக்கு அளிப்பதற்காக மிகவும் முயற்சிகள் செய்து, எதனையும் தேடி அளிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், கையில் கிட்டியதை அளிக்கலாம் என்பதை (1-6-1) - புரிவதுவும் புகைபூவே - என்கிறார்; ஸர்வேச்வரனாகிய இவனை அண்டுவதற்கு, இவன் ஸர்வேச்வரன் என்பதால் வணங்கும் முறைகளில் ஏதேனும் அபசாரம் ஏற்படுமோ என்ற அச்சம் தேவையில்லை என்கிறார். அதாவது கீதையில் (2-40) - நேஹாபிக்ரமநாச: அஸ்தி ப்ரத்யவோயோ ந வித்யதே - என்றது காண்க. இன்னகாலம், இன்னபொருள், இன்ன மனிதர்கள் மட்டுமே இவனை வழிபடுவதற்கு ஏற்றவை என்பது போன்ற கட்டுப்பாடுகள் ஏதும் இல்லை. இன்னவஸ்து என்ற விதிமுறை இல்லை என்பதைத் திருவாய்மொழி (1-6-5) - கொள்கைகொளாமை இலாதான் - என்பதை திருவுள்ளத்தில் கொண்டு உரைத்தார். காலக்கட்டுப்பாடு ஏதும் இல்லை என்பது - ப்ராதர்நிசி ததா ஸந்த்யா மத்யாஹ்நாதிஷு ஸம்ஸ்மரந் நாராயணமவா ப்நோதி ஸத்ய: பாபக்ஷயம் நர: - விடியற்காலை, சாயங்காலம், நடுப்பொழுது, நடுஇரவு என்று எப்போதும் நாராயணனை நினைத்தபடி உள்ளவர்களின் பாவம் அழிகிறது - என்பதை மனதிற்கொண்டு உரைக்கப்பட்டது. அதிகாரி நியமம் இல்லை என்பது (1-6-2) - முதுவே முதல்வனுக்கு எதுவேதென்பணி என்னாததுவே ஆட்செய்யுமீடே -

என்பதைக் கொண்டு ஆகும். இப்படியாக உள்ளதால் அவனை அடைவது மிகவும் எளிது, ஆகவே அவனை அண்டுங்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "த்வதங்க்ரிமுத்திச்ய" அல்லாத ஆச்ரயணீயரிற்காட்டில் இவனுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியும், இவன் பக்கல் சேஷபூதனுக்கு இழியும் துறை திருவடிகளென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. "கதாபி" காலநியதியை விதிக்கிற கர்மத்திற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. "கேநசித்" அதிகாரிநியதியை விதிக்கிறவற்றிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. "யதாததா" க்ரம நியதியை அபேசஷித்திருக்கும் கர்மங்களில் வ்யாவிருத்தி. "வா", "அபி" என்கையாலே விகல்ப ஸமுச்சயங்களில் ஒன்றே ஆகக்கடவது என்கிற கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. "ஸக்ருத்" தீர்க்கஸத்ராதிகளில் வ்யாவிருத்தி. "க்ருத்" ஆதிகர்மணிக்தவாய், உத்யோகமாத்தரத்திலே பலமாகச் சொல்லுகிறது. "அஞ்ஜலி:" வித்தவ்யயா ஸஹகாரி ஸாத்யமான அச்வமேதாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி. "ததைவ" தேசாந்தரே காலாந்தரே நின்று பலிப்பனவாகச் சொல்லுகிற கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. "முஷ்ணாதி" - "இவன்தான் தொடர்ந்து பிடிக்கும்" என்று இவனை அறியாமே போம் என்கை. "சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன" என்கிறபடியே. "அசுபாநி" ஒரு கர்மம் ஒரு பாபத்தைப் போக்குவதாகச் சொல்லுகிற அதில் வ்யாவ்ருத்தி. "அசேஷத:" வாஸனை கிடக்கப் போக்கும் கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. "சுபாநி" ஒரு ஸுக்ருதம் ஒரு பலத்தைப் பலிப்பதாகச் சொல்லுவதில் வ்யாவ்ருத்தி. "புஷ்ணாதி" தீமையைப் போக்கி விடுமளவன்றிக்கே, அது போனவிடமெங்கும் நன்மையாலே நிறைக்கும். "ந ஜாது ஹீயதே" பலத்தைக் கொடுத்துத் தான் நசித்துப்போமதில் வ்யாவ்ருத்தி.

விளக்கம் - இவனை அண்டுவது எளியது என்பதற்கான ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். இந்த ப்ரமாணம் கீழே உள்ள ஸ்தோத்ரரத்னம் (28) ஆகும்:

த்வத் அங்க்ரிம் உத்திச்ய கதாபி கேநசித்
யதா ததா வாபி ஸக்ருத் க்ருத்: அஞ்ஜலி:
ததைவ முஷ்ணாதி அசுபாநி அசேஷத:
சுபாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே

இதன் பொருள் - உனது திருவடிகளைப் பற்றி யாராவது ஒருவன், ஏதாவது ஒரு காலத்தில், எந்தவிதத்திலாவது ஒருமுறை அஞ்ஜலி செய்தான் என்றால், அந்த

அஞ்ஜலியானது அவனது பாவங்களை அப்போதே மீதம் இல்லாமல் நீக்குகிறது, நன்மைகளை எப்போதும் குறையவிடாமல் வளரச்செய்கிறது - என்பதாகும். இதனை விளக்குகிறார். மற்ற தெய்வங்களைக் காட்டிலும் இவனுக்கு உள்ள வேற்றுமையையும் இவனது அடியார்கள் இவனிடம் வந்து சேரும் இடமாக இவனது திருவடிகளே உள்ளன என்பதையும் கூறுகிறார். அதாவது ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (25) - நாத, (26) - மஹேச - என்று பலவிதமாகக் கூறி வந்த ஸ்வாமி ஆளவந்தார், இவ்விதமாக இவனே எஜமானனாக உள்ளான் என்பதை வெளிப்படுத்தும்விதமாக (28) - த்வத் - என்று தொடங்கும் இந்த ச்லோகத்தை அருளிச்செய்தார். மற்ற தெய்வங்கள் அப்ராப்தர்களாக, இவன் மட்டுமே கேட்டதை அளித்து தன்னையும் அளிக்கும் ப்ராப்தனாக உள்ளதால் உயர்ந்தவன் என்று கருத்து. அவனது மற்ற திவ்ய அவயவங்கள் பல உள்ளபோது, ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் திருவடிகள் பற்றிக் கூறப்பட்டதால், "இவன் பக்கல்" என்று அருளிச்செய்கிறார். அடுத்து உள்ள பல வரிகளில் மேலே உள்ள ஸ்தோத்ரரத்ன ச்லோகத்தில் காணப்படும் கருத்துக்களை விவரிக்கிறார். உபநிஷத்தில் - வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத - வஸந்த காலங்களில் ஜ்யோதிஷோமம் செய்யக்கடவன் - என்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றியவராக, கதாபி - ஒரு நாளாவது - என்று ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (28) கூறியதை உரைக்கிறார்; அதாவது சில கர்மங்களுக்குச் சில காலநியமங்களை விதிக்கின்ற கர்மங்களைக் காட்டிலும் இவன் திருவடிகளில் செய்கின்ற அஞ்ஜலி என்னும் கர்மம் வேறுபட்டது என்று கருத்து. "கேநசித்" - யார் ஒருவனாலாவது - இதன் மூலம் மற்ற கர்மங்களை இயற்றுவதற்கான அதிகாரிகள் பற்றிய தகுதிகள் கூறப்பட்டு, அந்த அதிகாரிகளுக்கும், அஞ்ஜலி செய்கின்ற இந்த அதிகாரிக்கும் உள்ள வேற்றுமை கூறப்பட்டது; அதாவது இங்கு இவனது திருவடிகளைப் பற்றி, அஞ்ஜலி செய்வதற்கு இன்ன அதிகாரி என்ற நியமம் இல்லை என்று கருத்து. "யதா ததா" - எந்தவிதத்திலாவது - இதன் மூலம் இன்ன கர்மங்களை, இன்ன முறையில்தான் செய்யவேண்டும் என்று உரைக்கின்ற விதிமுறைகளிற்காட்டில், ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளைப் பற்றிக் கொண்டு, அஞ்ஜலி செய்யும் செயலுக்கு வேறுபாடு உள்ளது என்பது கூறினார்; இதற்கு "இப்படித்தான் செய்யவேண்டும்" என்று விதிமுறை இல்லை. "வா, அபி" என்பதன் மூலம் "இந்தக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் அல்லது அந்தக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்று கூறப்படும் விகல்பநியமம், "இந்த அனைத்துக் கர்மங்களையும் ஒன்றாக, ஒரே தொகுப்பாகச் செய்யவேண்டும்" என்பதான ஸமுச்சய நியமம் போன்ற விதிகளுக்குட்பட்ட கர்மங்களைக் காட்டிலும் அஞ்ஜலி செய்வதான இந்தக் கர்மம் வேறுபட்டது என்று உணர்த்தப்பட்டது. "ஸக்ருத்"

என்றால் ஒருமுறை என்று பொருள்; இதன் மூலம் பலகாலமாக இயற்றப்படவேண்டிய தீர்க்கஸ்தரம் போன்ற யாகங்களுக்கும் இதற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு உணர்த்தப்பட்டது. "க்ருத:" என்றால் "செய்யப்பட்ட" என்று பொருள்; அதாவது இந்தக் கர்மத்தைச் செய்த உடனேயே பலன் கூறப்படுகிறது. "அஞ்ஜலி" என்பதன் மூலம் மிகுந்த பொருட்செலவு மற்றும் சரீரத்தை வருத்தி இயற்றப்படுகின்ற அச்வமேத யாகம் போன்றவற்றுக்கும் இதற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு காட்டப்பட்டது. "ததைவ" என்றால் "அப்போதே" என்று பொருள்; இதன் மூலம் இன்ன இடம், இன்ன காலம், இன்ன சரீர அதிகாரி என்பது போன்றதான விதிகளுக்கு உட்பட்டுள்ள கர்மத்திற்கும் இதற்கும் வேறுபாடு காட்டப்பட்டது.

"முஷ்ணாதி" என்றால் போக்குதல் என்று பொருள்; ஒருவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அவனிடம் உள்ள வஸ்துவை எடுத்தால், அவன் துரத்தி வந்து மீண்டும் எடுத்துக்கொள்வான் அல்லவா; அது போன்று அல்லாமல் இந்தக் கர்மம் மூலம் இவனது பாவங்கள், இவன் அறியாமலேயே போக்கப்படுகின்றன; அதாவது பாவம் போகிறது என்றால் இவன் ஓடிவந்து பிடித்துக்கொள்வான் என்பதால், இவன் அறியாதபோது போகின்றன; பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-3) - சும் என்னாதே கைவிட்டு ஓடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே - இவன் பாவங்கள் மூச்சு விடாமல் ஓடிச்சென்று காடுகளில் புகுந்தன - என்பது போன்று ஆகும். "அசுபாநி" என்றால் "பாவங்களை" என்று பொருள்; ஏன் பன்மையில் கூறினார்? மற்ற கர்மங்கள் அனைத்தும் அந்தந்த கர்மங்களை இயற்றிய பின்னர் அந்தந்த கர்மத்தால் போகக்கூடிய ஏதேனும் ஒரு பாவத்தை மட்டுமே போக்குவதாக உள்ளன; ஆனால் இந்தக் கர்மம் அனைத்துப் பாவங்களையும் போக்கும் என்பதால் வந்த வேறுபாட்டைப் பன்மையால் காட்டுகிறார். பன்மையால், மோஷடித்திற்கு விரோதியாக உள்ள புண்ணியத்தையும் போக்கும் என்கிறார். "அசேஷத:" என்றால் "மீதம் இல்லாமல்" என்று பொருள்; அதாவது பாவங்கள் ஏதும் மீதம் இல்லாமல், அவற்றின் வாஸனையுடன் அழிகின்றன. "சுபாநி" என்றால் "நன்மைகள்" என்று பொருள்; அதாவது நன்மையை அளிக்கவல்ல ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்ற கர்மங்கள் ஏதேனும் ஒரு பலனை மட்டுமே அளிக்கின்றன; ஆக அந்தக் கர்மங்களைக் காட்டிலும் அனைத்து நன்மைகளையும் அளிக்கவல்ல இதற்கு உள்ள வேறுபாடு காண்பித்தார். "புஷ்ணாதி" என்றால் வளரச்செய்கிறது என்று பொருள்; அதாவது தீமைகளைப் போக்குவதுடன் மட்டுமே நின்றுவிடுவதில்லை. அந்தத் தீமைகள் அகன்ற பின்னர் அவை விட்டுச்சென்ற வெற்றிடம் எங்கும்

நன்மைகளால் நிரப்பப்படும் என்று கருத்து. “ந ஜாது ஹீயதே” என்றால் எப்போதும் குறையாமல் உள்ளது என்று பொருள்; மற்ற தெய்வங்கள் வரங்களை அளித்துவிட்டு தாங்கள் அழிந்துவிட வழி தேடுவது போன்று இங்கு இல்லை; தன்னிடம் அஞ்ஜலி செய்தவனுக்கு எத்தனை அளித்தாலும் ”இவனுக்குக் குறைவாக அளித்தோமோ” என்று எண்ணியபடியே ஸர்வேச்வரன் உள்ள நிலை; மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - ருணம்ப்ரவ்ருத்தம் - திரௌபதி என்னைக் கோவிந்தா என்று அழைந்த கூக்குரல் என்பது, வளர்ந்த கடன் போன்று எனது இதயத்தை விட்டு அகலாமல் உள்ளது - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “பத்ரம் புஷ்பம் இத்யாதி” த்ரவ்யதாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை; இடுகிறவன் நெஞ்சில் ஈரமேயாயிற்று பார்ப்பது. “அச்நாமி” இப்படி தரப்பட்டவற்றை மனோரதபதத்துக்கும் அவ்வருகானவை கைப்புருந்தாற்போலே நினைத்திருப்பன் என்னுதல்; அவன் கலங்கித் தருமாபோலே நானும் கலங்கி அடைவுகெட விநியோகம் கொள்ளுவன் என்னுதல். “அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத் இத்யாதி:”, “ந சேச்சதி” இவனுடைய உத்யோகமாத்ரத்திலே வயிறு நிறையுமாயிற்று அவனுக்கு. “யா க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யு:” அபிமத விஷயத்தின் பரிமாற்றம்போலே எல்லாம் உத்தேச்யமாய்த் தோற்றம். “ஏகாந்த கதபுத்திபி:” இதொன்றுமே வேண்டுவது. “தாஸ்ஸர்வா:” அவற்றில் ஒன்றும் விட்டுப்பிடியான். “சிரஸா ப்ரதிக்குஹ்ணாதி” இவன் காலாலே பொகட்ட வற்றையும் அவன் தலையாலே சுமக்கும். “தேவ:” காலாலே கொள்ளப்பிறந்தவன். ”ஸ்வயம்” செல்வக்கிடப்பு உண்டென்னா, மஹிஷீஸ்வேதத்துக்கு ஆளிடவொண்ணாதே. ஆக, இப்படிகளாலே அவனுடைய ஸ்வாராததையைச் சொல்லுகிறார் இத்திருவாய்மொழியிலே.

விளக்கம் - கீதை (9-86) - பத்ரம்புஷ்பம் - பச்சை இலை, மலர், பழம், நீர் போன்ற இவற்றை யார் அன்புடன் எனக்கு அளிக்கிறானோ - என்பதற்கு ஏற்ப, அளிக்கப்படும் வஸ்துவின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை இவன் ஆராய்வதில்லை; அளிப்பவன் உள்ளத்தில் இருக்கின்ற தன்மை எப்படிப்பட்டது என்று மட்டுமே பார்க்கிறான். இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள ”அச்நாமி” என்ற பதம் காண்க. “அசுவ்யாப்தௌ” என்றும், “அச போஜநே” என்றும் இந்தத் தாதுவிற்குப் பொருள் உண்டு. ”அசுவ்யாப்தௌ” என்று கொள்ளும்போது வ்யாப்தி என்பது கூறப்பட்டு, அதனால் அபரிச்சேத்யம் (அளவுபடாத தன்மை) கூறப்பட்டது; பக்தர்கள்

அளிப்பது சிறியதாகவே இருந்தாலும் அதற்கு அளவுபடாத தன்மை உள்ளதாகவே நான் கொள்கிறேன் - என்று கருத்து. “அச போஜநே” என்று கொண்டால், பெரும்பசியுடன் உள்ளவனுக்கு நாம் சிறிய அளவு கொடுத்தாலும் அதனைப் பெரிதாக எண்ணுவான்; மேலும் நாம் அளிப்பதை மீதம் வைக்காமல் உண்பான்; இதனைக் கருத்தில் கொண்டு இங்கு, அடியார்கள் அளிப்பது சிறிதாக இருந்தாலும் ஏற்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். அடியார்கள் அன்பு காரணமாகக் கலங்கியபடி அளிப்பவற்றை, ஸர்வேச்வரனும் அந்த அன்பினால் கலங்கியபடியே ஏற்கிறான். மஹாபாரதம் - அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாதந்யத் பாதாவநேஜநாத் அந்யத் குசல ஸம்பர்சநாத் ந சேச்சதி ஜநாதந: - க்ருஷ்ணன் தனக்கு அளிக்கப்படும் பூர்ணகும்பத்தைக் காட்டிலும் வேறு எதனையும் விரும்பாதவன்; அவனுடைய திருவடியைக் கழுவுவதற்கு வைக்கப்படும் நீரே போதுமானது - என்று ஸஞ்சயன் கூறுவது காண்க. (குறிப்பு - வெளியில் இருந்து வரும் விருந்தினர்களுக்கு, அவர்கள் தங்கள் கால்களைக் கழுவுவதற்கு வைக்கப்படும் நீர் என்பதற்கு மிகுந்த ஏற்றம் உள்ளது. இதனையே இங்கு கூறுகிறார்). ஆக ஒருவன், தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆராதனை செய்யவேண்டும் என்று எண்ணி, அதற்காக முயற்சி செய்த உடனேயே, ஸர்வேச்வரன் நிறைவு அடைகிறான் என்று கருத்து. மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மம் - யா: க்ரியாஸ் ஸம்பர்யுக்தாஸ்ஸ்யு: ஏகாந்த கத புத்திபி: தாஸ்ஸர்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் - தன்னைத் தவிர்த்து வேறு எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களால் தூய்மையான மனதுடன் செய்யப்படும் செயல்கள் அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரன் தனது தலையால் ஏற்கிறான் - என்பது காண்க. இந்த வரி இங்கு விளக்கப்படுகிறது. இப்படிப்பட்டவர்கள் செய்யும் அனைத்தும், ஒருவனுக்குத் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்றவளான மனைவி செய்யும் பணிவிடைகள் இன்பம் அளிப்பது போன்று, ஸர்வேச்வரனுக்கு இன்பம் அளிப்பதாகவே அமைகிறது. ஏகாந்த - தன்னிடம் மட்டுமே புத்தியை வைத்தபடி - என்பதை மட்டுமே அவன் எண்ணுகிறான். தாஸ்ஸர்வா - அவர்கள் அளிப்பதை ஒன்றைக்கூட விடாமல் ஏற்கிறான்; அதாவது ஒன்றை விட்டு மற்றதைப் பிடித்தல் செய்யமாட்டான். சிரசா - பக்தன் தன்னுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்த துளசியை ஸர்வேச்வரன் தனது தலைமுடியில் ஏற்றுக்கொள்கிறான். தேவ: - அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாக, தனது திருவடிகளால் அனைவரையும் ஏற்பவன். ஸ்வயம் - தானாகவே ஏற்கிறான்; மிகுந்த செல்வம் ஒருவனிடம் உள்ளபோதிலும், தனது மனைவியின் வியர்வையை அனுபவிக்க வேலைக்காரன் ஒருவனை வைக்கமாட்டான் அல்லவோ? அது போன்று இவன்

அளிப்பதை ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வலிய வந்து ஏற்கிறான். இப்படியாக அவன் எளிதில் ஆராதிக்கத்தக்கவன் என்பதை இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறுகிறார்.

ப்ரவேசம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 40)

38. கடமாயினகள் கழித்துத் தன் கால் வன்மையால் பலநாள்

தடமாயின புக்குநீர் நிலைநின்ற தவமிதுகொல்

குடமாடியிம்மண்ணும்விண்ணுங் குலுங்க வுலகளந்த

நடமாடிய பெருமான், உருவொத்தன நீலங்களே.

பொருள் - இந்தப் பூலோகமும், விண்ணுலகமும் வியந்து அடையும்படியாகக் கருஷ்ணாவதாரத்தில் குடக்கூத்தாடினான்; உலகங்கள் அனைத்தையும் அளந்து ஆக்கிரமித்தான். இப்படியாக ஸஞ்சாரம் செய்த ஸர்வேச்வரனின் திருமேனியை ஒத்தாகவே கருநெய்தல் என்னும் நீலமலர்கள் உள்ளன. இப்படியாக இவை உள்ளதற்குக் காரணம் - தங்களுடைய மூன்றுவிதமான கடன்களையும் நீக்கிக்கொண்டு, தங்களுடைய கால்கள் என்னும் கொம்புகளின் வலிமை காரணமாக நீண்டநாட்கள் பெரிய குளங்களில் புகுந்து அங்குள்ள நீரில் அகலாமல் நின்று தவம் செய்த தவத்தின் பயனாக இருக்கலாம்.

அவதாரிகை - யோகிகள் யோகாப்யாஸம் பண்ணும்போது யோகம் ஸாத்மிக்கைக்காக லோகயாத்ரையிலே யொன்றுவர்கள். அதுபோலே இவரும் பகவதநுபவம் ஸாத்மிக்கைக்காக லோகங்களில் பதார்த்தங்களிலே கண்வைத்தார். அவையும் பகவத் விஷயத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடி. மயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே. நம்மை லோகயாத்ரையினின்றும் வேதயாத்ரையிலே மூட்டுந்தனை யருமைபோரும் ஆழ்வார்களை வேதயாத்ரையிலே நின்றும்

லோகயாத்ரையிலே மூட்டுகை. நம்மை ஸம்ஸாரத்திலுண்டான ருசிவாஸநையைத் தவிர்த்து பகவத்விஷயத்திலே யுண்டாக்குகைக்குள்ள வருமைபோரும் ஆழ்வார்கள் பகவத்விஷயத்தில் ருசி வாஸநையைத் தவிர்த்து ஸம்ஸாரத்திலே யுண்டாக்குகைக்கு, இரண்டு மெம்பாரருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - யோகிகள் நீண்டகாலம் யோகத்திலேயே நிலை நிற்கும்போது, அத்தகைய யோகம் சற்றே மறப்பதற்காக (அதாவது சற்று திசை திருப்பினால், அதன் பின்னர் யோகத்தின் மீது மீண்டும் ஈடுபாடு பலமடங்கு அதிகரிக்கும்) லோகவிஷயங்களில் கண்வைப்பார்கள். அதே போன்று இவரும் பகவத் அனுபவம் என்பது புது உத்வேகத்துடன் வருதல் பொருட்டு, உலகில் உள்ள பொருள்களைச் சற்றே பார்த்தார். ஆனால் இவர் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர் என்பதால், அந்தப் பொருள்களும் இவருக்கு ஸர்வேச்வரனையே நினைவுபடுத்தி, இவரை மேலும் வாட்டியபடி இருந்தன. ஸம்ஸாரிகளான நம்மை இந்த உலகவிஷயங்களில் இருந்து திசை திருப்பி, வேதங்கள் கூறும் தர்மமார்க்கத்தில் ஈடுபட வைப்பது எத்தனை சிரமமோ, அது போன்று ஆழ்வார்களை வேதமார்க்கத்தில் இருந்து உலகவிஷயங்களில் திருப்புதல் மிகவும் சிரமமே ஆகும். நம்மை ஸம்ஸார விஷயங்களில் இருந்து திருப்பி பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடச் செய்வது எவ்விதம் அரிதாக உள்ளதோ, அது போன்று ஆழ்வார்களை பகவத் விஷயத்தில் இருந்து திருப்பி, ஸம்ஸாரவிஷயங்களில் ஈடுபட வைப்பது மிகவும் அரிதாகும். இந்த இரண்டையும் ஸ்வாமி எம்பார் எப்போதும் அருளிச்செய்வார்.

வ்யாக்யானம் - (கடமாயினகள் கழித்து) “ருணாநித்ரீண்யபாக்ருத்ய” என்கிறபடியே, “ப்ரஹ்மசர்யேணருஷிப்ய: யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயாபித்ருப்ய:” என்று சொல்லுகிறபடியே, உஷ்ணகாலத்திலே உஷ்ணமான தேசங்களிலே சரீரக்லேசங்களாலே சொல்லுகிற ருணத்ரயத்தையு மிறுத்து. (தன்கால்வன்மையித்யாதி) தன்னுடைய யத்நத்தாலேயாதல், தபோபலத்தாலேயாதல், ஸத்தையை நோக்கியிட்டு வைத்து, சீதகாலத்திலே கடலோடு குளப்படியோடு வாசியறத் தீர்த்த தேசங்களெல்லாம் புக்குக் கழுத்துமட்டு நீரிலே நின்று தபஸ்ஸு பண்ணின அந்த பலத்தாலே வந்ததோ உங்களுக்கிப் பரமஸாம்யாபத்தி?

விளக்கம் - (கடமாயினகள் கழித்து) - மநுஸ்மருதி (6-35) - ருணாநித்ரீண்யபாக்ருத்ய - மூன்றுவிதமான கடன்கள் கழிந்த பின்னர் மனதை

மோசடித்தில் நிலை நிறுத்தவேண்டும்; யஜுஷி காண்டம் - ப்ரஹ்மசர்யேணருஷிப்ய: யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயாபித்ருப்ய: - பிரம்மச்சர்யம் மூலம் ரிஷியின் கடனையும், யாகம் மூலம் தேவர்களின் கடனையும், பிள்ளைப்பேறு மூலம் பித்ருக்கள் கடனையும் தீர்க்கக்கடவன் - என்றுள்ள வசனங்கள் காண்க. இது போன்று வெப்பமான காலத்தில், வெப்பமான இடத்தில், தங்கள் சரீரம் என்பதன் மூலம் ஏற்படுகின்ற துன்பம் என்னும் மூன்று கடன்களை இந்த நீலமலர்கள் கழிக்கின்றன. இங்கு வெப்பகாலம், வெப்ப இடம், சரீரம் ஆகியவை மூன்று கடன்கள் எனப்படுகின்றன. கடம் என்றால் கடன் அல்லது பாவங்கள் என்று பொருள். இந்த மூன்று கடன்களை, இந்த நீலமலர்கள் எவ்விதம் கழித்தன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (தன்கால்வன்மையித்யாதி) - தங்களது முயற்சி மூலமாக, தவவலிமை மூலமாக ஆகும். அதாவது தங்களது இருப்பு என்பதை மட்டுமே எண்ணியபடி, குளிர்காலத்தில் கூட கடல் அளவு நீரிலோ, ஒரு பசுவின் குளம்பு ஏற்படுத்தும் அளவு நீரிலோ இவை நிற்கின்றன; மேலும் நீர் நிறைந்துள்ள இடங்களில் தங்கள் கழுத்துவரை உள்ள நீரில் நிற்கின்றன. இப்படியாகத் தவம் செய்ததால் வந்த பலன் காரணமாகவோ உங்களுக்கு இவ்விதம் அவனை ஒத்த நிறம் ஏற்பட்டது?

வ்யாக்யானம் - (குடமாடி) மன்றிலே தன்னழகைச் சூறைகொள்ளும்படிக்கீடாகநின்று குடக்கூத்தையாடி இடையர்க்குண்டான செருக்குக்குத் தலைச்சாவி வெட்டினபடி. (இம்மண்ணுமித்யாதி) ஒரு தெருவிலேயாதல் சிலர்க்காதல் தன்னைக் கொடுக்குமதன்றிக்கே லோகமாக வாழும்படி கூத்தாடினபடி. (குலுங்க) ஸம்ஹார காரணன் ந்ருத்யமாகிலிறே லோகம் நடுங்கிற்றென்னலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, லோகமடையவச் செயலுக்கு நெஞ்சுளுக்கினபடி. (உலகளந்து நடமாடிய) இந்த்ரன் தானிழந்த பூமியைக் கொண்டுபோக, மஹாபலி தன்னதல்லாததைத் தன்னதென்று ப்ரமித்து "அத்தைக்கொடுத்தோம்" என்று ஒளதார்யத்தை நினைத்துப்போக, இவர் திருவுலகளந்தருளினபோதை யழகுதம்பேறாக வருபவித்தார். (உருவொத்தன நீலங்களே) இப்படி ஸர்வதாஸத்ருசமான வடிவை நீலங்கள் பெறுகைக்கடி கடமாயினகள் கழித்துத் தன் கால்வன்மையால் பலநாள் தடமாயின புக்கு நீர்நிலை நின்ற தபஸ்ஸோ? இவர்க்கு பகவத்விஷ்ணுவில் லோகயாத்ரையநுஸந்திக்கப்புக்கால் அதுவும் பகவத்விஷயத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியும்படியிறே பிறந்து ஜ்ஞாநவைசத்யம். அத்தைச்சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (குடமாடி) - வெளிமுற்றத்தில் இருந்து தன்னுடைய அழகை அனைவரும் எளிதாக பெற்றுக்கொள்வதற்கு ஏற்ப நின்று குடக்கூத்து ஆடியபடி. குடக்கூத்து என்றால் தலையில் அடுக்காகப் பல குடங்களை வைத்தபடியும், இரண்டு தோள்களிலும் இரண்டு குடங்களை வைத்தபடியும், கைகளில் உள்ள குடங்களை மேலே எறிந்து பிடித்தபடி ஆடுதல் என்பதாகும். (இம்மண்ணுமித்யாதி) - ஒரு தெருவில் உள்ளவர்களுக்காக மட்டும், ஒரு சிலருக்காக மட்டும் தன்னைக் கொடுத்தல் என்று இல்லாமல், அனைவரும் வாழும் விதமாகக் கூத்தாடிய க்ருஷ்ணன். (குலுங்க) - ஸம்ஹாரத்திற்குக் காரணமாக உள்ள ருத்ரன் நடனம் ஆடினால் உலகம் நடுங்கி நிற்கிறது. ஆனால் இவனது இந்தச் செயலில் உலகம் தன்னை மறந்து ஈடுபட்டு நின்றது. (உலகளந்து நடமாடிய) - த்ரிவிக்ரமனாக வந்து, இந்திரன் இழந்த பூமியைப் பெற்றுத் தந்தபோது, தான் இழந்த பூமியை இந்திரன் மீண்டும் அடைந்தோமே என்று பெற்றுக்கொண்டான்; தனக்கு உரிமை இல்லாத இந்தப் பூமியைத் தன்னுடையது என்று மயங்கிய மஹாபலி, “தானமாக அளித்தோம்” என்று தனது தாராள மனதைக் கொண்டாடியபடி நின்றான்; இப்படியாக இருவரும் தங்களைப் பற்றி மட்டுமே எண்ணியபோது எடுத்த த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தை, உலகம் அளந்த அழகை எண்ணி, அதனைத் தன்னுடைய பேறாக இவர் எண்ணி நிற்கிறார். (உருவொத்தன நீலங்களே) - இப்படியாக அனைத்துவிதத்திலும் அவனை ஒத்த வடிவத்தை நீங்கள் பெற்றதற்கான காரணம், உங்களது கடன்களை நீக்கி, உங்கள் கொடியின் வலிமை மூலம் நீங்கள் நீண்டநாட்கள் நீர் நிலைகளில் நின்று செய்த தவமே போலும். “அனைத்து விதத்திலும்” என்றாலென்ன? இவற்றின் நிறம் அவனது திருமேனி நிறம் போன்றது; அவன் ஆடியது போன்று இவையும் காற்றில் ஆடியபடி உள்ளன; அவன் ஓங்கி வளர்ந்து ஒற்றைக்காலில் நின்றது போன்று, இவையும் நீரின் ஆழத்திற்கு ஏற்ப வளர்ந்து ஒற்றைக்காலில் நின்றன. இவருடைய ஞானத்தின் வலிமை எத்தகையது என்கிறார். பகவத் விஷயத்தை விட்டு சற்றே விலகி உலகில் உள்ள பதார்த்தங்கள் மீது கண்வைக்க முனைந்தால் அவையும் இவருக்கு பகவத்விஷயத்தையே நினைவூட்டி வாட்டுகின்றன என்பதே ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்